

En opstramning for genoptagelse af sager vil medføre en hurtigere afklaring af muligheden for ydelser efter loven, samtidig med at den enkelte sags samlede forløb begrænses i sin tidsmæssige udstrækning.

Til § 31

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 35.

Til § 32

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 36 om erstatning for tab af forsørger til den skadede borgers efterladte ægtefælle eller samlever.

Der foreslås i *stk. 6* en præcisering af betingelserne for, at en efterladt ægtefælle eller samlever kan få genoptaget en sag om erstatning for tab af forsørger.

Forslaget svarer til forslaget til § 22 om genoptagelse af afviste sager.

Til § 33

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 37.

Til § 34

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 38.

Til § 35

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 39.

Til § 36

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 40, der indeholder regler om, at erstatning og godtgørelse i specielle situationer skal udbetales til andre end den skadede borger eller de efterladte.

Det foreslås i *stk. 1, 4. pkt.*, at indsætte en frist på 4 uger for kommunerne til at fremsætte refusionskrav. Der er i dag ingen frist, og i en række sager har kommunerne været urimeligt længe om at fremsætte kravet.

Kommunerne har et refusionskrav, når en løbende erstatning efter arbejdsskadesikringsloven tilkendes fra et tidligere tidspunkt end datoen for afgørelsen, og der er udbetalt ydelser efter lov om social pension eller lov om aktiv socialpolitik for den periode, som erstatningen efter arbejdsskadesikringsloven vedrører.

Det indebærer, at den skadede borger eller de efterladte ikke kan få udbetalt det tilgodehavende beløb, før kommunerne har opgjort et eventuelt refusionskrav.

For at fremskynde udbetalingen af det tilgodehavende beløb til modtagerne foreslås det at indføre en frist på 4 uger til at opføre kravet. Overholdes denne frist ikke, bortfalder kommunens refusionskrav, hvil-

ket indebærer, at modtageren får det tilgodehavende beløb udbetalt af forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervsygdoms sikring.

Hertil kommer, at erstatningsbeløb, der udbetales som løbende erstatninger efter arbejdsskadesikringsloven, er skattepligtige for modtageren, og derfor indgår et beskatningsspørgsmål ved udbetaling af refusionskrav.

Efter kildeskattelovens § 46, stk. 3, kan der ikke ske modregning for tilbagebetalingspligtig kontanthjælp eller social pension, før der indeholdes A-skat. Allerede dette forhold bevirker, at den skadede borger først vil få det korrekte nettobeløb i forbindelse med skattevæsenets årsopgørelse, og de skadede borgere kan i værste fald komme til at vente i op til 1 til 1½ år efter den perioden, som erstatningen vedrører. For ikke at gøre ventetiden endnu længere for de skadede borgere er det derfor hensigtsmæssigt med en frist for kommunens fremsættelse af refusionskravet.

Til § 37

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 41.

Det foreslås i *stk. 5* at indføre en bemyndigelse til chefen for Arbejdsskadestyrelsen til at fastsætte nærmere regler for opgørelsen af den årsløn, der skal anvendes til beregning af erstatning for tab af erhvervs-evne og erstatning for tab af forsørger, når der er tale om selvstændige erhvervsdrivende.

Samtidig ophæves den gældende bestemmelse i § 41, stk. 5, der indeholder en specialregel om fastsættelse af erstatning til visse fiskere. Behovet for denne specialregel bortfalder i lyset af, at den sikrede personkreds efter loven generelt udvides med selvstændige erhvervsdrivende som led i arbejdsskadereformen.

I *stk. 6* præciseres den hidtidige regel, hvorefter den grundløn, der fastsættes til brug for beregning og regulering af erstatningen for tab af erhvervs-evne som løbende ydelse også danner grundlag for beregning og regulering af erstatning for tab af forsørger som løbende ydelse.

Til § 38

Bestemmelsen afløser gældende lovs § 42.

Der er i bestemmelsen foretaget konsekvensændringer som følge af forslaget om, at den sikrede personkreds efter loven udvides med selvstændige erhvervsdrivende, og samtidig at ophæve de specielle regler om visse fiskere.

I *stk. 2* er det tydeliggjort, at den gældende regel om regulering af løbende ydelser ikke foretages på grund-